

○ คำสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหมาย
หรือคำสั่งทางปกครอง
หรือไม่รับหรือยกคำขอ

(ต. ๒๐)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๐๒๔/๒๕๖๔

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๓ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { นางสาวขจรพรรณ สมตน

ผู้ฟ้องคดี

นายกเทศมนตรีตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๑

เทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๒

คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดนครปฐม ที่ ๓

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ๔

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากคำสั่งทางปกครอง (คำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครอง)

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ อุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ บ. ๓๓๗/๒๕๖๒ หมายเลขแดงที่ บ. ๑๙๒/๒๕๖๔

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายช่างโยธาอาวุโส ระดับชำนาญงาน สังกัดเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ เมื่อครั้งที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายช่างโยธา ๒ สังกัดเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ควบคุมงานก่อสร้าง จำนวน ๒ โครงการ ได้แก่ โครงการก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่ง ค.ส.ล. บริเวณริมคลองอ้อมน้อยตามสัญญาจ้างเลขที่ ๑๑/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๔๘ และโครงการก่อสร้างท่อระบายน้ำพร้อมบ่อพักและทางเท้า ค.ส.ล. บริเวณคลองเจ๊กตามสัญญาจ้างเลขที่ ๒๙/๒๕๔๙

/ลงวันที่...

ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๙ ต่อมา หลังจากโครงการทั้งสองแล้วเสร็จ สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ภูมิภาคที่ ๓ (จังหวัดนครปฐม) ได้เข้าตรวจโครงการทั้งสองดังกล่าว พบว่า การก่อสร้าง ทั้งสองโครงการไม่ถูกต้องตามบัญชีประมาณราคาวัสดุก่อสร้าง หรือ ปร.๔ หรือใบปริมาณงาน ที่สูงเกินจริง และไม่สัมพันธ์กับแบบรูปรายการก่อสร้างหรือพื้นที่ก่อสร้างจริง โดยในส่วนของโครงการ ก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่ง ค.ส.ล. บริเวณคลองอ้อมน้อย นั้น พบว่า การก่อสร้างเสาเข็มขนาด ๑๒ เมตร ชาติไปจำนวน ๓๔ ต้น เสาเข็มขนาด ๗ เมตร ชาติไป ๓๘ ต้น และคานคอนกรีตเสริมเหล็ก ยึดเสาเข็ม ชาติไป ๗๖ คาน ทำให้ราชการได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน ๒๓๘,๒๒๐ บาท ส่วนโครงการก่อสร้างท่อระบายน้ำพร้อมบ่อพักและทางเท้า ค.ส.ล. บริเวณคลองเจ๊ก พบว่า การก่อสร้างท่อคอนกรีตเสริมเหล็ก ขนาด ๑.๐๐ เมตร ชาติไป จำนวน ๓๓ เมตร และฝาบ่อพัก คอนกรีตเสริมเหล็ก ชาติไปจำนวน ๒ บ่อ คิดเป็นเงิน ๑๗๘,๗๐๓.๓๖ บาท สำนักงาน การตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๓ (จังหวัดนครปฐม) จึงแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี และต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๕๖๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๓ และคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๕๖๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ ลงโทษ ภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดี นอกจากนี้ ยังมีการร้องเรียนกล่าวหาผู้ฟ้องคดีกับพวกต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ อีกด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงได้สวนข้อเท็จจริง และพิจารณาเรื่องดังกล่าวในการประชุม ครั้งที่ ๙๒๔ - ๙๕/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๐ แล้วมีมติชี้มูลความผิดวินัย อย่างร้ายแรงของผู้ฟ้องคดีว่า มีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบาย ของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศ คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดนครปฐม เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ และได้แจ้งมติดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเสนอเรื่องดังกล่าวไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อขอความเห็นชอบในการ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๑ มีมติเห็นชอบให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๘๗๘/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๑ เพิกถอนคำสั่ง ลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีทั้งสองคำสั่งข้างต้น และมีคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๘๘๐/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๑ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ ถึงประธานกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดนครปฐม เพื่ออุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว แต่ยังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์แต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า

/ผู้ฟ้องคดี...

ศาลปกครอง

๗

ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการกำหนดราคากลางหรือเป็นนายช่างผู้ออกแบบโครงการก่อสร้างทั้งสองดังกล่าวแต่อย่างใด และผู้ฟ้องคดีเพ็ชรรับราชการในตำแหน่งนายช่างโยธา ระดับ ๒ สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตั้งแต่วันที่ ๔ มกราคม ๒๕๔๘ เป็นระยะเวลาเพียง ๑ ปี ๑๙ วัน เท่านั้น จึงยังไม่มีความรู้อย่างแท้จริงในการควบคุมงานก่อสร้างตามระเบียบฯ ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้มีการจัดส่งบัญชีแบบรายการประมาณวัสดุก่อสร้างหรือ ปร.๔ ที่คณะกรรมการกำหนดราคากลางได้จัดทำขึ้นให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพื่อใช้ในการควบคุมงานก่อสร้างแต่อย่างใด มีแต่เพียงการจัดส่งแบบรูปรายการก่อสร้างหรือแบบแปลนก่อสร้างให้แก่ผู้ฟ้องคดีอีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๒๓/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๙ เปลี่ยนแปลงช่างผู้ควบคุมงานโครงการก่อสร้างเชื่อมกันตลิ่ง ค.ส.ล. บริเวณริมคลองอ้อมน้อยจากนายอภิวิชญ์ สักการเวช เป็นผู้ฟ้องคดี โดยโครงการดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ว่าจ้างบริษัท ปฐมชาวดิน จำกัด ทำการก่อสร้างตามสัญญาจ้างเลขที่ ๑๑/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๔๙ เป็นเงินค่าจ้างทั้งสิ้น ๕,๙๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งตามเอกสารภาคผนวกแนบท้ายสัญญาจ้างได้กำหนดเสาเข็มขนาด ๑๒ เมตร จำนวน ๖๙๕ ต้น เสาเข็มขนาด ๗ เมตร จำนวน ๖๙๔ ต้น และคานยึดเสาเข็มจำนวน ๑,๓๘๘ คาน ขนาดของเขื่อนคอนกรีตเสริมเหล็กความยาวประมาณ ๖๙๔ เมตร แต่ตามข้อ ๒ ของสัญญาจ้างฉบับนี้ได้กำหนดว่า เอกสารอันเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาหรือเอกสารแนบท้ายสัญญาดังต่อไปนี้ให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาจ้าง ได้แก่ แบบแปลนก่อสร้างเชื่อมกันตลิ่ง จำนวน ๕ แผ่น ใบเสนอราคาของบริษัท ปฐมชาวดิน จำกัด จำนวน ๒ แผ่น ใบแจ้งปริมาณงาน จำนวน ๔ แผ่น และสำเนาจำนวน ๑๒ แผ่น เมื่อพิจารณาจากแบบแปลนก่อสร้างเชื่อมกันตลิ่งได้กำหนดรูปแบบรายการก่อสร้างอย่างละเอียดโดยกำหนดระยะห่างระหว่างเสาเข็ม หรือ $P_1 = ๑.๐๐$ เมตร และ $P_2 = ๑.๐๐$ เมตร โดยมีความยาวแผ่นเท่ากับ ๐.๙๒ เมตร เป็นระยะห่างโดยประมาณสามารถคลาดเคลื่อนได้ ซึ่งหากถือปฏิบัติตามแบบแปลนการก่อสร้าง กรณีก็ต้องถือว่าได้ก่อสร้างถูกต้องทุกประการตามที่ได้แนบไว้ท้ายสัญญาแล้ว นอกจากนี้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำวินิจฉัยชี้ขาดโดยกำหนดให้ผู้รับจ้างส่งเงินค่าจ้างส่วนที่ไม่ได้ทำการก่อสร้างต่อคอนกรีตเสริมเหล็ก จำนวน ๓๓ เมตร ตามใบแจ้งปริมาณงานเป็นเงิน จำนวน ๑๗๘,๗๐๓.๓๖ บาท คืนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรียบร้อยแล้ว และผู้ฟ้องคดีได้อาศัยแบบแปลนก่อสร้างในการควบคุมงานก่อสร้างซึ่งผลการก่อสร้างก็ถูกต้องเป็นไปตามแบบแปลนทุกประการ กรณีจึงต้องถือว่า ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่นายช่างผู้ควบคุมงานก่อสร้างเป็นไปตามข้อ ๖๖ วรรคหนึ่ง (๑) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ และผู้รับจ้างได้คืนเงินส่วนต่างที่ไม่ได้มีการก่อสร้างจริงตามที่ปรากฏอยู่ในใบแจ้งปริมาณงานคืนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้ว จึงถือว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีเจตนาที่จะกระทำการ

/ทุจริตต่อ...

ทุจริตต่อหน้าที่ในฐานะช่างผู้ควบคุมงานก่อสร้าง จึงมิใช้อำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่จะมีมติชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี และเมื่อผู้รับจ้างได้คืนเงินพร้อมดอกเบี้ยฐานผิดนัดชำระหนี้ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรียบร้อยแล้ว จึงไม่ทำให้เกิดความเสียหายต่อราชการ จึงถือว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในการประชุมครั้งที่ ๙๒๔ - ๙๕/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๐ ที่ชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ นำมติที่เกิดจากดุลพินิจโดยมิชอบด้วยกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มาเป็นฐานในการมีมติเห็นชอบให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๘๘๐/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๑ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๘๘๐/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๑ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งดังกล่าวมีผลใช้บังคับ และให้คืนสิทธิและหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีให้กลับไปเหมือนเดิม เสมือนว่าไม่เคยได้รับคำสั่งไล่ออกจากราชการมาก่อน

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ร่วมกันหรือแทนกัน ชำระเงินเดือน เดือนละ ๒๑,๗๑๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๖๑ จนถึงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ เป็นเวลา ๔ เดือน ๒๖ วัน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น จำนวน ๑๐๕,๖๕๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยของต้นเงินดังกล่าวในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องคดีเป็นต้นไป จนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาคดีถึงที่สุดหรือจนกว่าจะชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้น

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานที่เกี่ยวข้องกันที่จะถือเอารายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ จะต้องเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ใต้สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดแก่ผู้ฟ้องคดีในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ซึ่งเป็นความผิดหลักเสียก่อน จึงจะสามารถดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานที่เกี่ยวข้องกันกับการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ในคราวเดียวกันได้ตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อคดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ในการประชุมครั้งที่ ๙๒๔ - ๙๕/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๐ มีมติว่า พฤติการณ์

/หรือการกระทำ...

หรือการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบาย ของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศ คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดนครปฐม เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ โดยมีได้มีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ตามข้อ ๓ วรรคสาม ของประกาศเดียวกัน ซึ่งเป็นความผิดหลัก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงไม่อาจชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจ ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐ อันเป็นเหตุให้ เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงซึ่งเป็นฐานความผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่เกี่ยวข้องกันได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีจึงไม่จำเป็นต้องถือเอารายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย เพื่อพิจารณาลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ดังนั้น ก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีคำสั่งลงโทษ ไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ขึ้นทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาตามข้อ ๒๖ วรรคหก ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครปฐม เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไข ในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๘ เมื่อสอบสวนแล้วเสร็จ จึงจะพิจารณาลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีตามพฤติการณ์ความร้ายแรงแห่งกรณีตามข้อ ๘๔ หรือ ข้อ ๘๕ ของประกาศเดียวกัน และเมื่อคดีนี้หลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา ของผู้ฟ้องคดีได้รับทราบมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ แล้ว ไม่ได้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง แต่ได้เสนอเรื่องของผู้ฟ้องคดีไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๑ มีมติเห็นชอบ ให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๘๘๐/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๑ และคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๔๘๒/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ลงโทษไล่ออกจากราชการ กรณีจึงถือว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดียังไม่ได้ดำเนินการตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็น สาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการออกคำสั่งดังกล่าว คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่ง เทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๘๘๐/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๑ และคำสั่งเทศบาล ตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๔๘๒/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ ออกจากราชการ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้กระทำการอันไม่ชอบ ด้วยกฎหมายนั้นด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่อทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายจากการ

/ออกคำสั่ง...

ออกคำสั่งลงโทษ พกติการณ์หรือการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ นั้น เห็นว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเพียงการพิจารณาทางปกครองตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยนิตินัยจากมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อขอให้เพิกถอนมติดังกล่าวข้างต้นได้ตามนัยมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๘๘๐/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๑ และคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๔๘๒/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ที่ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการอันเนื่องจากการชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งดังกล่าวมีผลใช้บังคับ และมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาว่าไม่ตัดสิทธิผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีใหม่ให้ถูกต้องตามขั้นตอนของกฎหมายต่อไป รวมทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องดำเนินการเรียกให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ทั้งนี้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด ตลอดจนคืนสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามกฎหมายและระเบียบต่อไป ส่วนคำขออื่นให้ยก และยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ อุทธรณ์ว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีอำนาจไต่สวน และมีมติเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน ทั้งนี้ ตามนัยคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๕๑/๒๕๖๑ คำพิพากษาศาลปกครองนครสวรรค์ คดีหมายเลขแดงที่ บ. ๓๐/๒๕๖๑ และคดีหมายเลขแดงที่ บ. ๓๑/๒๕๖๑ และคำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขแดงที่ บ. ๒๖๖/๒๕๖๓ และคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ. ๔๘/๒๕๖๒ ดังนั้น เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางอาญาและทางวินัย โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มีมติชี้มูลความผิดเกี่ยวกับการกระทำของผู้ฟ้องคดีในความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสาร รับเอกสาร หรือรอกข้อความลงในเอกสาร กระทำการรับรองเป็นหลักฐานว่าตนได้กระทำการอย่างใดขึ้น

/หรือว่าการ...

หรือว่าการอย่างใดได้กระทำต่อหน้าตนอันเป็นความเท็จ และรับรองเป็นหลักฐานซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้นมุ่งพิสูจน์ความจริงอันเป็นเท็จ ตามมาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๖๒ (๑) (๔) แห่งประมวลกฎหมายอาญา และความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดนครปฐม เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวนการลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีเนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการซึ่งเป็นความผิดทางอาญาที่ยึดโยงกับความผิดทางวินัยโดยอัตโนมัติ หากนำประมวลกฎหมายอาญามาเทียบกับการลงโทษทางวินัยก็จะพบว่า บทบัญญัติทางอาญาและทางวินัยมีความสอดคล้องกันจากผลการกระทำครั้งเดียวกันของผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ เทียบเคียงคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๕๑/๒๕๖๑ และที่ ๔๑/๒๕๖๓ และความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๗๘๔/๒๕๖๒ เรื่องเสร็จที่ ๓๔/๒๕๖๓ และเรื่องเสร็จที่ ๑๓๒๐/๒๕๖๓ ซึ่งเน้นย้ำว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ไต่สวนและวินิจฉัยในการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ซึ่งเป็นสามฐานความผิดหลักแล้วย่อมสามารถดำเนินการกับฐานความผิดอื่นที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้นไปในคราวเดียวกันได้ ประกอบกับมาตรา ๙๑ (๑) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าข้อกล่าวหาใดไม่มีมูลให้ข้อกล่าวหาอันเป็นอันตกไป ข้อกล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่ามีมูลความผิดให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้ (๑) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๒ (๒) ถ้ามีมูลความผิดทางอาญา ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๗ กรณีจึงเห็นได้ว่ามาตรา ๙๑ (๑) มิได้บัญญัติว่าจะต้องมีมูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น นอกจากนี้ หากตีความว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไม่มีอำนาจชี้มูลความผิดทางวินัยฐานอื่นซึ่งมิใช่ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่แล้ว ข้อเท็จจริงจากการไต่สวนปรากฏว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดกรรมเดียว ก็ต้องแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยในความผิดวินัยฐานอื่นซึ่งเป็นกรรมเดียวกัน จากนั้น ผู้ฟ้องคดีก็จะใช้สิทธิโต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยในฐานความผิดดังกล่าวโดยยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองอีกครั้งหนึ่งซึ่งไม่อาจฟ้องได้ เนื่องจากเป็นการฟ้องซ้ำตามข้อ ๙๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ทั้งนี้ เทียบเคียงคำสั่งศาลปกครองสูงสุด ที่ ๒๐๒/๒๕๕๕

/และการตีความ...

และการตีความในทำนองให้ดำเนินคดีโดยแยกฐานความผิดและแบ่งหน่วยงานในการไต่สวน พยานหลักฐานออกจากกันทั้งที่เป็นการกระทำกรรมเดียวกันนั้น ยังขัดกับหลักการห้ามดำเนิน กระบวนพิจารณาซ้ำซึ่งเป็นหลักกฎหมายทั่วไปที่มุ่งคุ้มครองบุคคลไม่ได้รับความเดือดร้อน จากการสืบสวนหาพยานหลักฐานมาพิสูจน์ความผิดซ้ำไม่มีที่สิ้นสุด จึงมีการตราพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีอำนาจชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีฐานทุจริตต่อหน้าที่และฐานความผิดอื่นที่เกี่ยวข้องได้ ดังนั้น มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่ชี้มูลความผิดแก่ผู้ฟ้องคดีจึงมีผลเป็นยุติและผูกพันผู้บังคับบัญชา ของผู้ฟ้องคดีให้พิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีมติ และไม่ต้อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมาย หรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ เพื่อควบคุม การใช้อำนาจรัฐให้เกิดประสิทธิภาพและขจัดปัญหาการทุจริตได้เด็ดขาด ด้วยเหตุผลดังกล่าว ข้างต้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๘๘๐/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๑ และคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๔๘๒/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เนื่องจากกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบาย ของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศ คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดนครปฐม เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ โดยอาศัยสำนวนการไต่สวนและมติชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงเป็นคำสั่งและมติที่ชอบด้วยกฎหมาย

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นยกฟ้อง

ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองสูงสุด ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอทุเลา การบังคับตามคำสั่งทางปกครองสรุปความได้ว่า การดำเนินการลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในกรณีนี้ ไม่ผูกพันให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องถือเอารายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยเพื่อพิจารณาโทษทางวินัย แก่ผู้ฟ้องคดี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีโดยไม่ได้แต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในกรณีดังกล่าวก่อน จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

/ทำให้...

ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายเสียหายสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ เช่น สิทธิในการเบิกค่าเล่าเรียนของบุตรและค่ารักษาพยาบาลบุตร ขาดรายได้ในการดูแลครอบครัวและชำระหนี้เงินกู้ให้แก่สหกรณ์ของเทศบาลและสถาบันการเงินต่าง ๆ หากผู้ฟ้องคดีถูกเจ้าหน้าที่ยื่นฟ้องคดีและถูกศาลสั่งให้เป็นบุคคลล้มละลาย ผู้ฟ้องคดีก็จะขาดคุณสมบัติในการกลับเข้าราชการในภายหลัง แม้ว่าต่อมาศาลปกครองสูงสุดจะมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าวก็ตาม จึงทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขในภายหลัง นอกจากนี้ การมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีไม่เป็นอุปสรรคแก่การบริหารงานของรัฐหรือการจัดทำบริการสาธารณะแต่อย่างใด เนื่องจากขณะนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขาดบุคลากรดำเนินงานช่างที่มีความรู้และประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน แต่กองช่างกลับมีปริมาณงานเพิ่มขึ้นมาก ดังนั้น การทุเลาการบังคับตามคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๘๘๐/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๑ และคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๔๘๒/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ไว้เป็นการชั่วคราว จะเกิดประโยชน์ต่อการบริหารงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๘๘๐/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๑ และคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๔๘๒/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ไว้เป็นการชั่วคราวจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษา

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า ศาลปกครองสูงสุดจะรับคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๘๘๐/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๑ และคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๔๘๒/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่ศาลปกครองเห็นสมควรกำหนดมาตรการหรือวิธีการใด ๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่คู่กรณีที่เกี่ยวข้องเป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดี ไม่ว่าจะมีความร้องขอจากบุคคลดังกล่าวหรือไม่ ให้ศาลปกครองมีอำนาจกำหนดมาตรการหรือวิธีการชั่วคราวและออกคำสั่งไปยังหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องให้ปฏิบัติได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด วรรคสอง บัญญัติว่า การกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการตามวรรคหนึ่ง ให้คำนึงถึงความรับผิดชอบของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐและปัญหาอุปสรรค

/ที่อาจเกิดขึ้น...

ที่อาจเกิดขึ้นแก่การบริหารงานของรัฐประกอบด้วย ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๖๙ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า การฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนกฎหรือคำสั่งทางปกครอง ไม่เป็นเหตุให้ตุลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองนั้น เว้นแต่ศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น วรรคสอง กำหนดว่า ผู้ฟ้องคดีอาจขอมาในคำฟ้องหรือยื่นคำขอในเวลาใด ๆ ก่อนศาลจะพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดี เพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งให้ตุลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง อันจะมีผลเป็นการชะลอหรือระงับการบังคับตามผลของกฎหรือคำสั่งทางปกครองไว้เป็นการชั่วคราว ข้อ ๗๐ กำหนดว่า ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำขอตูลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองใด ยื่นโดยไม่มีข้ออ้างหรือข้อเท็จจริงเพียงพอ หรือไม่มีเหตุผลหรือสาระอันควรได้รับการพิจารณา หรือเห็นได้อย่างชัดเจนว่าไม่สมควรมีคำสั่งให้ตุลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครอง หรือเป็นกรณีที่ศาลจะสั่งไม่รับคำฟ้องคดีนั้นไว้พิจารณาและจะสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความแล้ว ให้มีอำนาจสั่งไม่รับคำขอตูลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองนั้น คำสั่งดังกล่าวให้เป็นที่สุด

เมื่อคดีนี้ ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๘๘๐/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๑ และคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๔๘๒/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการอันเนื่องจากการข่มขู่ความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งดังกล่าวมีผลใช้บังคับ และมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาว่าไม่ตัดสิทธิผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีใหม่ให้ถูกต้องตามขั้นตอนของกฎหมายต่อไป รวมทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องดำเนินการเรียกให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ทั้งนี้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด ตลอดจนคืนสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามกฎหมายและระเบียบต่อไป ส่วนคำขออื่นให้ยก และยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เนื่องจากเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและข่มขู่ความผิดทางวินัยเฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่ข่มขู่ความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานอื่น จึงไม่ผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และไม่อาจถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหาย

/แก่ราชการ...

แก่ราชการอย่างร้ายแรงตามข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล จังหวัดนครปฐม เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ คำสั่งลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากเป็นการออกคำสั่ง โดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการพิจารณา ลงโทษพนักงานเทศบาลที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไม่เห็นด้วย จึงอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด โดยอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีอำนาจชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่และฐานความผิดอื่น ที่เกี่ยวข้องกัน มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ดังกล่าวจึงผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้พิจารณา โทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีมติและไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการ สอบสวนวินัยอีก โดยถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นสำนวน การสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย กรณีนี้กระบวนการออกคำสั่งลงโทษ ทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นไปโดยชอบด้วยรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญแล้ว ดังนั้น คำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๘๘๐/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๑ และคำสั่ง เทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๔๘๒/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อพิจารณาข้อกฎหมาย พยานหลักฐาน ในสำนวนคดี ประกอบกับคำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่ง ทางปกครองของผู้ฟ้องคดีแล้ว เห็นว่า ความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า หากคำสั่งลงโทษ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการยังมีผลใช้บังคับต่อไป ย่อมมีผลกระทบต่อผู้ฟ้องคดี ทำให้ผู้ฟ้องคดี เสียสิทธิประโยชน์และสวัสดิการต่าง ๆ ขาดรายได้ในการดูแลครอบครัวและชำระหนี้เงินกู้ ให้แก่สหกรณ์ของเทศบาลและสถาบันการเงินต่าง ๆ จนอาจถูกเจ้าหนี้ยื่นฟ้องคดีและถูกศาล สั่งให้เป็นบุคคลล้มละลาย ทำให้ผู้ฟ้องคดีขาดคุณสมบัติในการกลับเข้ารับราชการ นั้น เห็นได้ว่า หากภายหลังต่อมาศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งเทศบาล ตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๘๘๐/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๑ และคำสั่งเทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๔๘๒/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไม่ชอบด้วย กฎหมาย และมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวในภายหลัง ย่อมทำให้ผู้ฟ้องคดีสามารถ กลับเข้ารับราชการและได้รับคืนสิทธิประโยชน์ย้อนหลังตามกฎหมายและระเบียบของ ทางราชการเสมือนหนึ่งว่าผู้ฟ้องคดีไม่เคยได้รับคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ดังนั้น การให้คำสั่งดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไปจึงไม่ทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงที่ยากแก่การ เยียวยาแก้ไขในภายหลัง กรณีจึงเห็นได้อย่างชัดแจ้งว่าไม่สมควรมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่ง

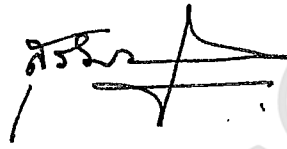

/เทศบาล...

เทศบาลตำบลอ้อมใหญ่ ที่ ๘๘๐/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๑ และคำสั่งเทศบาลตำบล
อ้อมใหญ่ ที่ ๔๘๒/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ
ไว้เป็นการชั่วคราว ตามข้อ ๗๐ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด
ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ ศาลปกครองสูงสุดจึงไม่อาจรับคำขอของผู้ฟ้องคดี
ที่ขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งดังกล่าวไว้พิจารณาได้

จึงมีคำสั่งไม่รับคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดี
ไว้พิจารณา

นายสุรัตน์ พุ่มพวง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

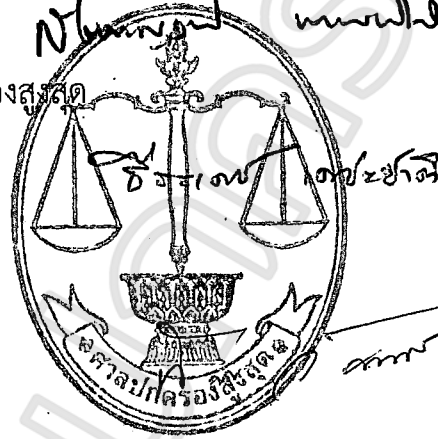

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นางสิริกาญจน์ พานพิทักษ์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายธีระเดช เดชะชาติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมยศ วัฒนภิรมย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางเสริมดรุณี ตันติเวสส
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

